

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอตวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๓

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอทวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๓

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๓ ที่ผ่านมา คุณหมอทวีป และคุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร ได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์ ไปสนทนาธรรมที่บ้านของท่านทั้งสองย่าน ตลิ่งชัน

ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๔ แล้ว ที่ท่านได้มีโอกาสเปิดบ้านของท่านเพื่อเกื้อกูลแก่สหาย
ธรรม ทั้งการให้โอกาสในการฟังพระธรรมอันมีค่า ในสถานที่อันแสนสะดวกสบาย และ
ที่ท่านให้ความใส่ใจเป็นพิเศษอีกประการหนึ่งคือ เรื่องอาหาร ที่ท่านจัดเตรียมไว้
ต้อนรับ

โดยคุณหมอ ถึงกับลงมือปรุงอาหารด้วยตนเอง ด้วยเหตุผลที่ว่า นอกจากจะให้ทุกท่าน
ได้ฟังและสนทนาธรรมในสถานที่อันแสนสบายแล้ว ท่านก็อยากให้ได้รับประทาน
อาหารที่มีคุณค่า สด สะอาด และปลอดภัยต่อสุขภาพ

เช่น ได้ปรุงข้าวต้มปลากะพงแสนอร่อยที่ท่านถนัด ใส่ปลากะพงชิ้นโตๆ สดมากๆ ไว้ต้อนรับทุกท่านในตอนเช้า ในตอนกลางวันท่านเตรียมน้ำพริกกะปิ ผักสดและผักลวก ขนมหุ้น น้ำยา และ แกงเขียวหวานลูกชิ้นปลากรายแท้ๆ ที่ท่านปรุงเอง และอาหารอื่นๆ อีกหลายชนิด รวมทั้งเมี่ยงคำรสกลมกล่อมดั้งเดิม ที่อาจารย์อรรณพบอกว่าหาทานได้ยาก ทั้งท่านยังไปเด็ดใบทองหลวงในสวนของท่านมาให้ทานกันสดๆ อีกด้วยครับ

อนึ่ง ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ในการจัดสนทนาธรรมครั้งก่อนๆ ท่านมีเมตตามากถึงขนาดที่ท่านลงมือทอดหอยทอดด้วยตนเองเลี้ยงทุกคน โดยท่านตั้งเตาทอดใหม่ๆ แล้วเสิร์ฟทีละจานเดียวนั้นเลยทีเดียวครับ หอยทอดที่บ้านคุณหมอทวีปนี้ เป็นที่เล่าขานว่าอร่อยจริงๆ แต่ในหนหลังมานี้ เนื่องจากท่านอาจารย์ได้กรุณาเตือนคุณหมอว่า ห่วงแต่ทำให้คนอื่นทาน จนไม่มีเวลาฟังธรรม ท่านจึงงดไป แต่ท่านก็ยังไม่วายพูดถึงว่าท่านอยากทำให้ทุกคนได้ทานอีก

เอ..นี่ข้าพเจ้าเขียนกระทู้ฟังธรรม ไปๆ มาๆ จะกลายเป็นกระทู้อาหารไปเสียแล้ว
กระมัง? ต้องขอภัยด้วยครับ เพียงแต่ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในกุศลที่ท่านได้กระทำและ
อยากเล่าให้ฟัง เพื่อทุกท่านได้ร่วมอนุโมทนาในกุศลทุกๆ ประการของท่านเจ้าของบ้าน
ท่านนั้นครับ และไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่าข้าพเจ้าบังเอิญมีไฟล์ภาพ
ตอนคุณหมอลงมือทอดหอยทอดเก็บไว้ เนื่องจากคุณทิพย์ฝากไหลดภาพลงเก็บใน
ฮาร์ดดิสก์ของข้าพเจ้า เมื่อครั้งที่ไปศรีลังกาคราวก่อน จึงขออนุญาตนำมาลง เพื่อ
บันทึกไว้ให้ได้ระลึก ถึง ณ กาลครั้งหนึ่ง ในกุศลเจตนาของคุณหมอ นะครับ

ขอแถมอีกนิดว่า ข้าพเจ้าไม่สงสัยในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ของท่านเลย
ว่า เพราะเหตุใด คุณหมอและคุณทิพย์ ถึงได้มีฐานะที่ดี มีบิรวารที่ดี มีที่อยู่อาศัย
ใหญ่โต มีสรรพสิ่งพร้อมมูลในชาตินี้ และท่านยังได้ใช้ทรัพย์และสรรพสิ่งที่ท่านมี
นั้น ในการเจริญกุศลทุกประการเพื่อประโยชน์แก่พระศาสนา และผู้อื่นอย่างยอดเยี่ยม
ประณีตบรรจงอีกด้วย

ขออนุโมทนาในกุศลทุกประการของคุณหมอทวีป และคุณพรทิพย์ ถูกจิตร มา
ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่งครับ

วันนี้ เมื่อท่านอาจารย์ เดินทางมาถึง จึงได้ทราบว่า ท่านไม่สบายเพราะ
ท้องเสียรุนแรง แต่ในที่สุดท่านก็มีเมตตามาจนได้

เวลาของท่านมีค่าจริงๆ ครับ ทั้งๆ ที่ทุกคนรู้ว่าท่านไม่สบายมาก แต่ก็ยังไม่
ยอมให้ท่านพัก สนทนา สอบถามธรรมะที่มีความสงสัยเพื่อขอให้ท่านให้ความกระจ่าง
อยู่ตลอดเวลา ตามที่ข้าพเจ้าเห็น ขณะแรกที่ท่านมาคุยท่านอดิโรย แต่ท่านก็ยิ้มแย้ม
ตลอดเวลา เมื่อได้สนทนาสักพัก จะเห็นได้ชัดเจนว่า ท่านสดชื่นขึ้นมากๆ สดใส ร่าเริง
และยังกล่าวกับข้าพเจ้า เมื่อขอให้ท่านเจ้าของบ้านถ่ายภาพกับท่านเพื่อเป็นที่ระลึก
ว่า "...ถ่ายเสร็จ ต้องบอกว่า วันนี้ป่วย (หัวเราะ)..."

ช่วงเวลาที่ท่านมาถึง และอยู่ในห้องพักรับรอง ก่อนที่จะไปยังห้องสนทนาธรรม ที่ท่านเจ้าของบ้านจัดไว้ ท่านได้สนทนากับคุณเทพฤทธิ์, คุณไชยยศ สะสมทรัพย์ และ ภริยา (บุตรชายของท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า จะเปลี่ยนนามสกุลเป็น...สะสมปัญญา... ขออนุโมทนาครับ)

มีข้อความบางตอนที่น่าสนใจ แต่หลายท่านที่อยู่ที่นี่ในเวลานั้น ก็อาจไม่ได้ รับฟัง ข้าพเจ้าจึงใคร่ขออนุญาตนำความบางตอนที่ท่านได้สนทนาไว้ มาให้ทุกท่านได้ พิจารณาดังนี้

ท่านอาจารย์ : นานๆ จะเป็นสักที่ เมื่อคืน...ต้องเสีย.."

ท่านผู้ฟัง : ความป่วยไข้ก็วิบากจิตนะครับ

ท่านอาจารย์ : ...ธรรมดา ธรรมดา จริงๆ..."

ท่านผู้ฟัง : เรื่องวิบากจิตนี้ คนไม่เคยเข้าใจกัน ไม่ค่อยยอมรับกัน

ท่านอาจารย์ : ที่นี้ วิบาก...มันไม่ใช่เป็นแต่เพียงชื่อ คือคนนี่ เรียนตำรา ง่ายมาก บอกว่าเป็นวิบากก็เป็นวิบาก เป็นผลของกรรม...แต่ที่นี้...เจอ วิบากจริงๆ...คือ...เดี๋ยวนี้...แล้วจริงๆ ธรรมะนี่นะ...มันเหมือนว่า มัน...รวมกัน...นะคะ แต่มันแยกเป็นส่วนๆ แล้วมันห่างกัน ด้วย อย่างตากับหู มันก็ไกล แล้วมีอากาศธาตุแทรกคั่น... ละเอียดยับ...

...เพราะฉะนั้น ช่วงขณะที่ตาเห็น...มันส่วนหนึ่งเลย...แล้วก็ไม่ใช่ ใครทั้งสิ้น ไม่เป็นที่ไหนเลยทั้งสิ้น เพียงแต่เกิดขึ้นเห็น ถ้าเรา สามารถที่จะละความผูกพัน เอามาโยงกับตน...มันก็คือความไม่ เป็นตัวตน...แต่ถ้ามันยัง...รวมกัน...ต่อกัน...อย่างนี้ มันก็คือ เดี่ยว "เราเห็น" เดี่ยว "เราได้ยิน" ...แต่ความจริง "ลักษณะ" ของเขาจริงๆ...เกิด...ดับ...หมดเลย...ทุกอย่าง...

...การฟังนี้...ต้องฟังด้วย...ความจริงใจ ความมั่นคง...ที่จะรู้
ความจริง เพราะว่า เราไม่ได้เพ้ออย่างอื่นเลย นอกจาก ความจริงเป็น
อย่างนี้ เพราะฉะนั้น เป็นผู้ที่ตรงต่อความจริง ซึ่งเปลี่ยนความจริงไม่ได้
...ความจริงคือมีการเกิดขึ้นแน่นอน แล้วสิ่งที่เกิดก็ต้องดับไปด้วย เค้า
เกิดดับ สืบต่อเร็วมาก...เรารู้หายาบบๆ คร่าวๆ ก็บางส่วนที่จะรู้ได้....

...แต่ธรรมะนี้...สะสมไปเถอะค่ะ...สะสมไปเพื่อเข้าใจ...อย่างเดียว...แล้วมันจะเป็นปกติ ที่นี้เรามีความอยากเข้ามา แล้วเราจะผิดปกติ มันจะกลายเป็น...มีความจริงใจ...มีความต้องการบิดเบือนไม่ตรงความจริง เพราะว่าความจริง เมื่อเกิดแล้วดับ นี่ใครจะไปบิดเบือนได้ ใช่ไหม? แต่ความต้องการของคน อยากจะให้มันรู้มากๆ และ รู้เร็วๆ ก็เลยไปบิดเบือน พยายามจริงใจ ทำอย่างนั้น ทำอย่างนี้ ซึ่งความจริงแล้ว....ขณะนี้...เราก็มีปัจจัย...เกิดแล้วก็ดับ...แล้วก็ "ตัวตน" นี่...เข้าไปเสริมแต่ง...ปิดบัง...

...ลองคิดดูนะคะ...เกิดมานิดเดียวเป็น แต่ละจุด...ในสังสารวัฏ...
หายไปแล้วไม่มีใครรู้...แต่ละจุด...จริงๆ เพราะเราพูดเรื่องสังสารวัฏนี้ มัน
ยาว...แต่ว่า...ถ้าไม่มี...หนึ่งจุด...หนึ่งจุด...ขึ้นมา...ความยาว...ไม่มี...
หนึ่งจุดคือ...เห็น...หนึ่งจุดคือ...คิด...ดับ หนึ่งจุดคือ...ได้ยิน...ดับ...แต่
การเกิดของเค้า...สืบต่อ...จนเหมือนกับว่าไม่เคยดับ...

..แต่แล้วยังไง? ตอนจากโลกนี้ไปมันดับแน่...แล้วเราไปคิดว่าเราหมดตอน
นั้น ไซ้ไหม? ความจริง "เดี๋ยวนี้" เป็นอย่างนั้นเลย...แล้วมันต่อกันสนิท
จากชาติก่อนมาชาตินี้ จากชาตินี้ไปชาติหน้า ไม่หยุด ตราบใดที่ยังมี
กิเลส มีปัจจัย...แล้วเลือกไม่ได้ด้วย...

...แต่ถ้าเกิดมาแล้ว ได้เป็นประโยชน์ โอ้โฮ...คุ้มค่ะ...คุ้ม...จริงๆ...เกิดมา
ทำสิ่งที่มีค่าทั้งนั้นเลย คือประโยชน์ ความดี คือคนบางที่...คิดไม่ถึง...
เพราะว่าเขา...เขาเคยชินต่อการ...ที่จะไม่คิดลึกซึ้ง..."

อนึ่ง ในวันนั้น ยังมีหัวข้อที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์มาก หลายหัวข้อที่
 อาจารย์อรรณพ อาจารย์ธิดารัตน์ อาจารย์ธีรพันธ์ อาจารย์คำปิ่น ได้สนทนาไว้ เช่น
 เรื่องของความเห็นผิด เรื่องของอนุธรรมะ ที่ท่านอาจารย์อรรณพ ได้อธิบายไว้อย่าง
 น่าฟังมากๆ เลยครับ แต่เกรงว่ากระชั้นจะยาวเกินไป ข้าพเจ้าจึงขอแสดงภาพและ
 ข้อความบางตอน เพื่อให้ทุกๆ ท่านได้เห็นบรรยากาศการสนทนาในวันนั้น นะครับ

อ.อรรณพ : ที่นี้ มาถึงประเด็นของพื้อรพรรณนะครับ ซึ่งก็อยากให้นำมา
สนทนากันว่า อกุศลธรรมมีเยอะ...ก็ร้ายๆทั้งนั้น ทำไมกล่าวว่า
"ทิสฺสุ" นี่นะร้าย หลายๆ ท่านก็กล่าวไว้ ที่นี้ผมก็เลยนึกถึงข้อธรรม
ได้อีกข้อหนึ่ง เตียวคุยกับพี่ละกัน...คนพาล คืออะไรครับพี่ คน
พาล พาลกับบัณฑิต ครับ...

คุณอรรณพ : ตามความเข้าใจ ที่ฟังจากท่านอาจารย์ พาล ก็เป็นอกุศล
บัณฑิต ก็เป็น กุศล

อ. อรรณพ : แล้วพาลยิ่งกว่าพาล คืออะไรครับ?

คุณอรรณพ : คือความเห็นผิด

อ. อรรณพ : ใช่ ก็เป็นคำตอบ ว่าพาลยิ่งกว่าพาลนี่ละ คือความเห็นผิด...
เพราะฉะนั้น โดยสภาพธรรมะแล้ว อกุศลธรรมนี้แหละ พาล...ซึ่ง
โดยสภาพธรรมโดยอภิธรรม ในบรรดาอกุศลธรรมทั้งหลาย...ที่
แย่ที่สุด ก็ต้องเป็นความเห็นผิด

- อ. คำปั่น : ในโลกนี้ คนที่เป็นบัณฑิต กับคนที่เป็นคนโง่ อันไหนมากกว่ากัน ...คนที่เป็นบัณฑิตมีน้อย...(บุคคล) เมื่อมีความเห็นผิดแล้ว ยิ่งจะเพิ่มความเห็นผิด ยิ่งขึ้นอีกนะครับ จึงเป็นโทษมากจริงๆ...แต่สภาพธรรมะที่ตรงข้ามกับความเห็นผิด ก็คือความเห็นที่ถูกต้อง เป็น "ปัญญา"...ปัญญา มาจากไหน? ถ้าหากไม่ศึกษาพระธรรม ....ไม่ฟังพระธรรม...เพราะเหตุว่า ขึ้นชื่อว่า "สาวก" แล้ว ต้องได้ ฟังพระธรรม ฟังพระธรรมด้วยความเคารพ...ด้วยความเข้าใจจริงๆ...ซึ่งเมื่อวาน ท่านอาจารย์ ได้กล่าวเตือนเป็นคำที่คล้องจอง กัน น่าฟังทีเดียวนะครับว่า "...ปัญญา...ไม่ได้เกิดเพราะความอยาก...แต่มาจาก...การฟังด้วยความแยบคาย..."

ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

